

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **V. Š.**, nar., bytem, zastoupená Mgr. Vlastou Svobodovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 15/9, Třebíč, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.1.2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/1467-920, č. j. MPSV-UM/2016/11252-920, a ze dne 19. 1. 2016, sp.zn. SZ/MPSV-2016/1473-920, č.j. MPSV-2016/11257-920,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/1467-920, č. j. MPSV-UM/2016/11252-920, a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 1. 2016, sp.zn. SZ/MPSV-2016/1473-920, č.j. MPSV-2016/11257-920, **se z r u š u j í** a věci **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Jihlavě ze dne 15. 12. 2015, Spis. zn. SZ/324772/2012/HMN, č.j. 59971/2015/TRE a rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Jihlavě ze dne 15. 12. 2015, Spis. zn. UP/249831/2014/HN, č.j. 59974/2015/HN **se z r u š u j í**.
- III. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Vlastě Svobodové, advokátce, se sídlem Karlovo nám. 15/9, Třebíč **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně v tomto řízení ve výši **2600 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně svou žalobou ze dne 5. 2. 2016 brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/1467-920, č. j. MPSV-UM/2016/11252-920 (dále jen „napadené rozhodnutí I“), a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/1473-920, č.j. MPSV-2016/11257-920 (dále jen „napadené rozhodnutí II“).

Napadeným rozhodnutím I bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 15. 12. 2015, Spis. zn. SZ/324772/2012/HMN, č.j. 59971/2015/TRE, kterým byla žalobkyni uložena povinnost vrátit přeplatek na dávce příspěvek na živobytí za období měsíce září 2012, říjen 2012 až červenec 2014, srpen 2014 až září 2014, říjen 2014, listopad 2014 až leden 2015, únor 2015 až květen 2015 v celkové výši 82 665 Kč, a to nejpozději do 31. 3. 2016 na účet prvostupňového orgánu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“).

Napadeným rozhodnutím II bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 15. 12. 2015, Spis. zn. UP/249831/2014/HN, č.j. 59974/2015/HN (dále jen prvostupňové rozhodnutí II), jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit přeplatek na dávce doplatek na bydlení za měsíc listopad 2014 ve výši 780 Kč, a to nejpozději do 31.3.2016 na účet prvostupňového orgánu.

Obě napadená rozhodnutí se shodně opírají o závěr, že žalobkyně v období od 10.1.2012 do 24. 6. 2015 byla jedinou poskytovatelkou pomoci (péče) panu J. N. a za to měla pobírat měsíčně částku 4000 Kč (tedy úhradu za poskytnutou péči ve výši příspěvku na péči přiznaného a vypláceného p. N. podle § 13 a násl. zákona č.108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSS“).

II. Napadená rozhodnutí

Žalovaný v napadených rozhodnutích I. a II. vycházel z následujících skutečností zjištěných ve správním řízení. Žalobkyně prvostupňovému orgánu neoznámila, že byla v rozhodném období osobou poskytující péči panu J. N. (tuto péči mu poskytovala od 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015) a za tuto činnost měla pobírat finanční příspěvek ve výši 4.000,- Kč měsíčně. Dne 16. 6. 2015 bylo provedeno sociální šetření za účelem kontroly využívání příspěvku na péči u pana J. N. v místě jeho pobytu na adrese ve S., při němž žalobkyně i pan N. shodně uvedli, že pan N. žalobkyni vyplácí celý měsíční příspěvek na péči ve výši 4.000 Kč. Ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně vozila jmenovaného na pravidelné lékařské kontroly, zajišťovala mu dietní stravování, pomáhala mu s celkovou hygienou a zajišťovala chod domácnosti a nákupy. Podle oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 je žalobkyně uvedena jako jediná pečující osoba o pana N. Dne 17. 6. 2015 se žalobkyně dostavila na prvostupňový orgán a v rozporu s výše uvedenými zjištěnými skutečnostmi uvedla, že od pana N. nedostávala žádný finanční příspěvek s tím, že jí pan N. údajně dával jen peníze na jídlo, tabák a platil jí jízdné na autobus. Další vyjádření doložila žalobkyně dne 24. 6. 2015, z něhož prvostupňový orgán zjistil, že se žalobkyně začala starat o pana N.

A) Napadené rozhodnutí I. (přeplatek na příspěvku na živobytí)

V řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí I došlo k tomu, že prvotní prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 8. 2015 bylo prvotním rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015 zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení z důvodu,

že nebylo jednoznačně zjištěno, zda žalobkyně a pan N. byli či nebyli osobami společně posuzovanými, tedy zda spolu vedli společnou domácnost. Proto bylo dne 23. 11. 2015 provedeno další sociální šetření v místě skutečného bydliště žalobkyně a kontrolní šetření využití příspěvku na péči v bytě pana N. Dne 24. 11. 2015 žalobkyně podepsala i čestné prohlášení u prvostupňového orgánu, že s panem N. od ledna 2012 do června 2015 nevedla společnou domácnost, pouze u něho v lednu 2012, únoru 2012, červenci 2012 a srpnu 2012 bydlela. Obdobné čestné prohlášení podepsal dne 23. 11. 2015 i pan N.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí I vyložil právní úpravu obsaženou v zákoně č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZŽExM“) a v zákoně č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPHN“). Konkrétně žalovaný vyložil zejm. v ustanovení § 2 odst. 2, § 10, § 21 odst. 1, § 24, § 49, § 51 odst. 1 ZPHN, a dále § 4 a § 7 ZŽExMin.

Žalovaný vycházel ze zjištění prvostupňového orgánu, že žalobkyně byla ode dne 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015 jedinou poskytovatelkou pomoci panu N., jemuž v uvedeném období náležel příspěvek na péči ve výši 4000 Kč měsíčně. Žalobkyně tak jako žadatelka o dávku a následně příjemce dávky nesplnila podle § 49 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi povinnosti žadatele ani příjemce dávky. Neosvědčila skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku a na její výši a výplatu, neboť neoznámila prvostupňovému orgánu, že byla v uvedeném období jedinou poskytovatelkou pomoci panu N. Za měsíc září 2012 nevznikl žalobkyni nárok na příspěvek na živobytí. Jelikož byla za tento měsíc vyplacena dávka ve výši 807 Kč, výše neprávem vyplacené částky činí 807 Kč. Za měsíc říjen 2012 až červenec 2014 náležel příspěvek na živobytí ve výši 610 Kč měsíčně, tj. celkem 13 420 Kč. Jelikož za tyto měsíce byla dávka vyplacena v celkové výši 75 020 Kč, celková výše neprávem vyplacené částky za tyto měsíce činí 61 600 Kč. Za měsíc srpen 2014 a září 2014 nevznikl jmenované nárok na příspěvek na živobytí. Jelikož za tyto 2 měsíce byla dávka vyplacena v celkové výši 3 105 Kč, celková výše neprávem vyplacené částky za tyto měsíce činí 3 150 Kč. Za měsíc říjen 2014 náležela dávka ve výši 610 Kč. Jelikož za tento měsíc byla dávka vyplacena ve výši 3 410 Kč, výše neprávem vyplacené částky činí 2 800 Kč. Za měsíce listopad 2014 až leden 2015 nevznikl jmenované nárok na příspěvek na živobytí. Jelikož za tyto měsíce byla dávka vyplacena v celkové výši 3 153 Kč, celková výše neprávem vyplacené částky za tyto měsíce činí 3 153 Kč. Za měsíc únor 2015 až květen 2015 náležela dávka ve výši 610 Kč měsíčně, tj. celkem ve výši 2 440 Kč. Jelikož za tyto měsíce byla dávka vyplacena v celkové výši 13 640 Kč, celková výše neprávem vyplacené částky za tyto měsíce činí 11 200 Kč.

K námitkám žalovaný uvedl, že podle ZŽExM příjem plynoucí z důvodu péče o blízkou nebo jinou osobu je započitatelným příjmem pro účely nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi, je-li péče vykonávána fyzickou osobou, která nepatří do okruhu společně posuzovaných osob. Žalobkyně nebyla v období od září 2012 do května 2015 společně posuzovanou osobou s panem N., který jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni má od ledna 2012 nárok na příspěvek na péči a tento mu byl od uvedeného data ve výši 4000 Kč měsíčně poskytován. Žalobkyně byla podle oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2014 uvedena jako jediná poskytovatelka pomoci panu N. Podle doloženého potvrzení o době poskytované péče žalobkyně poskytovala péči panu

N. ode dne 10. 1. 2012 do dne 24. 6. 2015, žádné jiné oznámení nebylo Úřadu práce ČR doručeno. Podle žalovaného skutečnost, že žalobkyně pobírala příspěvek na péči plné výši jako osoba poskytující péči panu N., byla ověřena i v rámci sociálního šetření v místě bydliště pana N. dne 16. 6. 2015 i z protokolu sepsaného s žalobkyní dne 25. 6. 2015. K navrhovaným

důkazům výsledkem pana P. a pana N. žalovaný uvedl, že jediným objektivním důkazem pro započtení příspěvku na péči ve výši 4000 Kč měsíčně do celkového příjmu žalobkyně v období měsíců září 2012 až května 2015 pro nárok na příspěvek na živobytí je v daném případě údaj uvedený na Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 a doložené potvrzení prokazující dobu poskytované péče panu N. v uvedeném období. Pan P. na tomto Oznámení uveden nebyl. Výslech pana P. i pana N. by v daném případě bez nově doloženého (změnového) Oznámení o poskytovateli pomoc, které by prokazovalo žalobkyni namítanou skutečnost, že pan P. byl poskytovatelem pomoci panu N. v rozhodném období měsíců září 2012 až května 2015 byl pouze subjektivním tvrzením obou uvedených osob. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí I zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

B) Napadené rozhodnutí II (přeplatek na doplatek na bydlení)

V napadeném rozhodnutí II žalovaný vycházel zčásti z téhož skutkového stavu jako v napadeném rozhodnutí I. Napadeným rozhodnutím II bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí II, jímž byla uložena žalobkyni povinnost vrátit přeplatek na doplatek na bydlení za měsíc listopad 2014 v celkové výši 780 Kč. Rozhodovacím důvodem napadeného rozhodnutí II je, že žalobkyně neoznámila, že byla v rozhodném období měsíců srpna 2014 – října 2014 (tzn. v rozhodném období) osobu poskytující péči panu J. N. (péči poskytovala od 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015) a pobírala za tuto činnost finanční příspěvek ve výši 4000 Kč měsíčně. Doplatek na bydlení tedy žalobkyně nenáležel, neboť ve III. čtvrtletí 2014 (srpen - září - říjen 2014) byl započítán do příjmu příjem 4000 Kč měsíčně. Podkladem pro prvostupňové rozhodnutí II bylo sociální šetření 16. 6. 2015 (provedené před zahájením řízení), dále vyjádření žalobkyně 24. 6. 2015 a protokol o ústním jednání ze dne 29. 7. 2015, kde žalobkyně popřela, že by měla společnou domácnost s p. N.

Po zrušení prvotního prvostupňového rozhodnutí II ze dne 21. 8. 2015 provedeno nové sociální šetření a získána od žalobkyně a pana N. čestná prohlášení k otázce vedení společné domácnosti. Prvostupňovým rozhodnutím II znovu rozhodl prvostupňový orgán z moci úřední o vzniku přeplatku na dávce doplatek na bydlení za měsíc listopad 2014 ve výši 780 Kč a o povinnosti vrátit tento přeplatek na účet úřadu práce do 31. 3. 2015 (odůvodnění viz výše). Dle Oznámení o poskytovateli pomoci z ledna 2012 byla žalobkyně (od 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015) jedinou osobou, který poskytovala pomoc panu J. N. a zároveň součástí spisové dokumentace není jiné (měnící) oznámení poskytovateli pomoci). Žalobkyně na důkaz svého tvrzení, že pomoc panu N. ve skutečnosti poskytoval pan J. P., který za tuto pomoc dostával od pana N. finanční příspěvek, navrhovala výslech pana P. a pana N. Žalovaný k tomu uvedl, že jediným objektivním důkazem pro posouzení příjmu žalobkyně v rozhodném období měsíců srpna 2014 až října 2014 pro nárok na doplatek na bydlení je v daném případě údaj uvedený na oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 a doložené Potvrzení prokazující dobu poskytované péče panu N., ve kterých je žalobkyně uvedena jako jediná poskytovatelka pomoci panu N. v uvedeném období. Na základě těchto skutečností bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí II.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí II vyložil relevantní ustanovení ZPHN (§ 2 odst.2, § 8 a § 9 odst. 2 ve spojení s § 34), jakož i potřebná ustanovení ZZExM (§ 7). Dále poukázal na ustanovení § 49 ZPHN, které zakládá odpovědnost žadatele o dávku pomoci v hmotné nouzi a odpovědnost za přeplatek na dávce (§ 51 ZPHN).

Žalovaný zjistil ze správního spisu, že žalobkyni byl na žádost ze dne 26. 11. 2014 přiznán doplatek na bydlení k bytu na adrese v Třebíči, kde má trvalý pobyt. Byl jí započítán

rozhodný příjem ve výši 1645,87 (příjem z podpory při rekvalifikaci, z něhož se podle ZPHN zohledňuje 80 procent). Doplatek na bydlení byl žalobkyni ode dne 1. 12. 2014 odňat z důvodu navýšení jejího příjmu v rozhodném období o zvýšenou podporu v nezaměstnanosti. Žalovaný poukázal na vymezení započitatelného příjmu pro účely nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi s tím, že do okruhu společně posuzovaných osob pro účely doplatku na bydlení podle § 8 odst. 1 ZPHN ve znění platném a účinném do 31. 12. 2014 náležely osoby, které byly v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, přičemž podmínka uhrazování společných nákladů na domácnost se nevyžadovala. Žalobkyně a pan N. nebyli ve smyslu § 8 odst. 1 ZPHN společně posuzovanými osobami, a proto byl příspěvek na péči ve výši 4000 Kč měsíčně za období od srpna 2014 do října 2014, který náležel panu N., příjmem započitatelným žalobkyni jako jediné poskytovatelce péče v rozhodném období. Příjem žalobkyně činil společně s příspěvkem na živobytí 8090,87 Kč. Po odečtení odůvodněných nákladů na bydlení a příspěvku na bydlení částka činila 4880,61 Kč a byla vyšší než částka živobytí žalobkyně ve výši 3410 Kč. Nárok na doplatek na bydlení v měsíci listopadu 2014 tak žalobkyni nevznikl. Odůvodnění vztahující se k námitkám žalobkyně obsažené v napadeném rozhodnutí II je pak již v podstatě totožné s odůvodněním obsaženým v napadeném rozhodnutí I (přeplatek na příspěvku na živobytí).

III. Žaloba a její doplnění

S napadenými rozhodnutími žalobkyně nesouhlasí z následujících důvodů. Ke svým poměrům žalobkyně uvedla, že je nemajetná. Vlastní pouze věci osobní potřeby a drobné movité věci. Aktuálně bydlí v bytě své dcery. V současné době nemá žádné příjmy, pomáhá jí rodina. Je též dlouhodobě evidovaná jako nezaměstnaná na Úřadu práce v Třebíči, do práce za minimální výdělek krátce docházela pouze v období listopadu 2015. Žalobkyně žádá o přiznání invalidního důchodu a čeká, jak bude rozhodnuto. Podporu ani jiné sociální dávky aktuálně nepobírá. O příspěvek na bydlení a živobytí si bude moci požádat až v dubnu. Prvostupňový orgán rozhodl o vrácení přeplatku žalobkyni s odůvodněním, že v rozporu s § 49 odst. 1 písm. a) zákona o hmotné nouzi neosvědčila správnímu orgánu všechny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu, konkrétně neoznámila, že byla od 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015 osobou poskytující péči panu J. N. a za tuto činnost měla pobírat příspěvek ve výši 4.000,- Kč, tudíž jí měly být dávky a příspěvek vypláceny neoprávněně. Prvostupňový orgán zahájil správní řízení o vrácení přeplatku z moci úřední na základě údajného zjištění z kontroly provedené dne 16. 6. 2015, na adrese ve S. u pana J. N. , jakožto poživatele příspěvku na péči. Z této kontroly mělo dle Úřadu práce vyplynout, že žalobkyně je dlouhodobou partnerkou pana N. a osobou, která mu výhradně poskytuje péči a za tímto účelem měl pan N. vyplácet žalobkyni částku ve výši 4.000,- Kč a nebylo zjištěno, že by péči o pana N. měla zajišťovat ještě jiná osoba, než žalobkyně. Prvostupňový orgán opírá své rozhodnutí dále o skutečnost, že žalobkyně byla uvedena, jako jediná pečující osoba v dokladu „Oznámení o poskytovateli pomoci“ z ledna 2012. Tuto skutečnost pak měla žalobkyně zamlčet při podání žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 3. 9. 2012 a při pobírání dávky na bydlení za měsíc listopad 2014. Dne 24. 6. 2015 žalobkyně doložila prvostupňovému orgánu vyjádření, v němž uvedla, že pan N. onkologicky onemocněl v roce 2011 a v souvislosti s tímto požádal o příspěvek na péči a ji uvedl jako osobu poskytující mu pomoc. Je pravdou, že se žalobkyně začala o pana N. starat, ale bohužel její zdravotní stav jí neumožňoval poskytovat mu dostatečnou péči (nezvládala údržbu domu či topení tuhými palivy a další práce), proto požádala jejího synovce pana J. P., aby pečoval o pana a. Žalobkyně pomáhala panu N. jen s domácími pracemi a odvozem k lékaři, žalobkyně nevěděla, že musí být nově uvedena osoba, která poskytuje panu N. péči. Jelikož nebylo možné ze spisového materiálu s určitostí zjistit, zda a kdy žalobkyně a pan N. vedli společnou domácnost, vycházel Úřad práce při svém rozhodnutí z čestných prohlášení žalobkyně a pana

N. ze dne 23. 11. 2015 a 24. 11. 2015, kde oba shodně uvedli, že společnou domácnost nevedli. Na základě těchto skutečností prvostupňový orgán dospěl k tomu, že dávka byla žalobkyni v období od září 2012 do května 2015 vyplácena neprávem, protože žalobkyně neoznámila úřadu změnu okolností důležitých pro vyplácení dávky, a to tu skutečnost, že by měla být příjemce příspěvku na péči náležející panu N. Žalobkyně má za to, že byla rozhodnutím správního orgánu zkrácena na svých právech a považuje je za nezákonné. Nesprávnost napadených rozhodnutí žalobkyně spatřuje zejména z těchto důvodů, že správní orgán i žalovaný vycházeli při svých rozhodnutích z nesprávného skutkového základu, žalobkyně nesouhlasí s tím, že by v případě kdy podávala žádost o příspěvek na živobytí a v době kdy byla jejím příjemcem a příjemcem dávky na bydlení, zamlčela skutečnosti rozhodné pro posouzení na přiznání dávky, neboť v dané době nebyla jedinou osobou poskytující péči panu N. Ačkoliv tuto skutečnost neoznámila hned příslušnému správnímu úřadu, fakticky touto osobou poskytující výhradní péči nebyla, neboť jí byl pan Jan P..

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný shrnul ve vyjádření k žalobě svou argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích I. a II. Žalobkyně tak jako žadatelka o dávku (a následně příjemkyně dávky) nesplnila dle § 49 odst. 1 zákona o pomoci povinnosti žadatele a příjemce dávky. Zejména v době podání žádosti neosvědčila skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu, neboť neoznámila úřadu práce, že byla od 10. 1. 2012 (do 24. 6. 2015) jedinou poskytovatelkou pomoci panu N. (dle jediného existujícího Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012). Žalovaný dále uvedl, že při podání žádosti o příspěvek na živobytí dne 3. 9. 2012 byla žalobkyně poučena o právech a povinnostech žadatele o dávku příspěvek na živobytí a pro posouzení nároku na dávku byla povinna doložit rozhodné skutečnosti, mimo jiné předmětný příjem v rozhodném období června 2012 až srpna 2012, do kterého se dle seznamu ostatních započitatelných příjmů (se kterým je žadatel o dávku úřadem práce při podání žádosti o dávku seznámen) započítává v bodě C pod písmenem i) příjem za poskytování péče o osobu blízkou nebo jinou pobírající příspěvek na péči. Žalobkyně byla dle Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 jedinou poskytovatelkou pomoci panu J. N., nar. dne 23. 1. 1954, trvale bytem ..., S. Tuto pomoc mu dle potvrzení prokazujícího dobu poskytování péče poskytovala od uvedeného data, tj. od ledna 2012 až do 24. 6. 2015. Jmenovanému je od ledna 2012 poskytován příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč jako osobě závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Změna v poskytovateli pomoci v uvedené době nebyla provedena, tj. úřadu práce nebylo v uvedené době doloženo jiné Oznámení o poskytovateli pomoci, které by svědčilo o ukončení pomoci poskytované ze strany žalobkyně a ustanovení nového poskytovatele v podobě namítaného pana J. P., případně o rozšíření poskytované pomoci o dalšího poskytovatele pomoci (tj. vedle žalobkyně by pomoc panu N. zajišťoval i pan J. P., který dle žalobkyně ve skutečnosti pomoc panu N. poskytoval a pobíral za tuto pomoc příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně. K žalobnímu bodu týkajícímu se neprovedení navrhovaných důkazů ve správním řízení žalovaný uvádí, že jediným objektivním důkazem pro započtení příspěvku na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně do celkového příjmu žalobkyně v období měsíců září 2012 až května 2015 pro nárok na příspěvek na živobytí je v daném případě údaj uvedený na Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 a doložené Potvrzení prokazující dobu poskytované péče panu N., ve kterých je žalobkyně uvedena jako jediná poskytovatelka pomoci panu N. v uvedeném období. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 stvrdila svým podpisem, že bude jedinou poskytovatelkou pomoci panu J. N., který si žádá o příspěvek na péči a za pomoc poskytovanou jí bude pan N. poskytovat přiznaný příspěvek na péči (jmenovanému byl od ledna 2012 přiznán a je mu poskytován příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně). Smyslem příspěvku na péči je právě „zakoupení

si pomoci“ od jiné osoby (a to jak osoby blízké, tak osoby bez příbuzenského vztahu). Po složitém dokazování bylo prokázáno (provedenými sociálními šetřeními v místě bydliště pana N. i žalobkyně a jejich čestnými prohlášeními), že jmenovaní od září 2012 do května 2015 nebyli osobami společně posuzovanými pro účely příspěvku na živobytí dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním a existenčním minimu (dle tohoto ustanovení se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby). Pan N. i žalobkyně čestně prohlásili, že společně trvale nežijí ani v rozhodném období nežili a společně nehosподаřili. Nebyli proto považováni za osoby společně posuzované. Z toho důvodu se dle § 7 odst. 2 písm. h) bod 7. zákona o životním a existenčním minimu započítává příspěvek na péči do celkového příjmu žalobkyně v rozhodném období.

Žalobkyně a pan N. tedy nejsou dle výše citovaného ustanovení § 8 odst. 1 ZPHN, ve znění platném do 31. 12. 2014, osobami společně posuzovanými. Příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně za období od srpna 2014 do října 2014, který panu N. náležel, tedy je dle ustanovení § 7 odst. 2 písm. h) bod 7. zákona o životním a existenčním minimu příjmem, který se započítává do příjmu žalobkyně jako jediné poskytovatelky péče panu N. v rozhodném období. Žalobkyně jako žadatelka o dávku v rozporu s ustanovením § 48 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi tuto skutečnost úřadu práce při podání žádosti o doplatek na bydlení neosvědčila. Úřad práce tuto skutečnost zjistil ze své úřední činnosti. Žalobkyně byla dle Oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012 jedinou poskytovatelkou pomoci panu J. N., narozenému dne ..., trvale bytem ..., S. Tuto pomoc mu dle potvrzení prokazujícího dobu poskytování péče poskytovala od uvedeného data, tj. od 10. 1. 2012 až do 24. 6. 2015, tedy i v rozhodném období měsíců srpna 2014 až října 2014, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku. Jmenovanému je od ledna 2012 poskytován příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně jako osobě závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Změna v poskytovateli pomoci v uvedené době nebyla provedena, tj. úřadu práce nebylo v uvedené době doloženo žádné jiné Oznámení o poskytovateli pomoci, které by svědčilo o ukončení pomoci poskytované ze strany žalobkyně a ustanovení nového poskytovatele v podobě namítaného pana J. P., případně o rozšíření poskytované pomoci ze strany žalobkyně o dalšího poskytovatele pomoci (tj. vedle žalobkyně by pomoc panu N. zajišťoval i pan J. P., který dle žalobkyně ve skutečnosti pomoc panu N. poskytoval a pobíral za tuto pomoc příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně). Žalobkyně prokazatelně nesplnila povinnost žadatele o dávku a následně ani příjemce dávky, neboť úřadu práce při podání žádosti o dávku doplatek na bydlení ve smyslu

§ 49 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi neosvědčila veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku.

V. Správní spis

Ze správních spisů předložených žalovaným krajský soud zjistil následující skutečnosti. Veškeré relevantní podklady k přezkumu obou napadených rozhodnutí se nalézají ve spisu prvostupňového orgánu týkajícího se přeplatku na příspěvku na živobytí.

Podle záznamu ze dne 16. 6. 2015 proběhlo sociální šetření u pana N. z důvodu běžné kontroly. Při tomto šetření byl pan N. zastižen spolu se žalobkyní (označil ji za dlouhodobou partnerku) a společně vypovědět, že žalobkyni je vyplácena plná částka příspěvku na živobytí, který pan N. pobírá. Žalobkyně se dostavila k prvostupňovému orgánu k podání vysvětlení a byl s ní sepsán protokol ze dne 17. 6. 2015, z něhož vyplývá, že žalobkyně nedostávala peníze do ruky, avšak pan N. jí dal na jídlo a tabák, zaplatil jízdné na autobus atd. Podle

vyjádření žalobkyně ze dne 22. 6. 2015 nezabezpečovala všechnu péči, pomáhal Jan P. (synovec) a také pobíral peněžní dávky. Toto vyjádření je spolupodepsáno rovněž p. N. a p. P. Návazně v protokolu ze dne 24. 6. 2015 je uvedeno, že žalobkyně ukončila péči o p. N. Úřad práce ČR vydal Potvrzení prokazující dobu poskytování péče ze dne 24.6. 2015, v němž je potvrzeno, že žalobkyně poskytovala péči panu N. od 10. 1. 2012 – 24. 6. 2015.

Poté došlo k zahájení řízení o přeplatku na dávce příspěvek na živobytí, a to na základě oznámení o zahájení spr. řízení ze dne 15. 7. 2015 (doručeného dne 21. 7. 2015). Již v rámci správního řízení byl se žalobkyní sepsán protokol ze dne 29. 7. 2015, z něhož plyne, že žalobkyně odmítla, že by vedla společnou domácnost s p. N. Následně bylo vydáno prvotní prvostupňové rozhodnutí ve věci ze dne 21. 8. 2015, na základě něhož byla uložena žalobkyni povinnost vrátit přeplatek 82 665 Kč na dávce příspěvek na živobytí za měsíce září 2012, říjen 2012 až červenec 2014, srpen 2014 až září 2014, říjen 2014, listopad 2014 až leden 2015, únor 2015 až květen 2015 v celkové výši 82 665 Kč. Prvotní prvostupňové rozhodnutí však bylo zrušeno prvotním zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015 a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení za účelem prokázání, zda žalobkyně s panem N. vedli či nevedli společnou domácnost.

V dalším řízení pak prvostupňový orgán provedl sociální šetření u žalobkyně dne 23. 11. 2015, v rámci něhož žalobkyně sdělila, že společnou domácnost nevedli, jen tam s p. N. z důvodu celodenní péče v některých měsících bydlela. Ve spisu je založeno čestné prohlášení ze dne 24. 11. 2015, podle něhož žalobkyně společnou domácnost s p. N. nevedla, pouze u něho v některých měsících bydlela (v lednu 2012, únoru 2012 a červenci až srpnu 2012), avšak ani tehdy společnou domácnost nevedli. Obdobně vyznívá i čestné prohlášení p. N. ze dne 23. 11. 2015. Dále prvostupňový orgán provedl i sociální šetření k využívání příspěvku na péči u p. N. ze dne 23. 11. 2015, podle něhož jmenovaný nevedl s žalobkyní společnou domácnost a také s ní neměl uzavřenou smlouvu o poskytování pomoci. Následně již bylo vydáno nové prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 12. 2015.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí II, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí II o uložení povinnosti vrátit přeplatek na dávce doplatek na bydlení za měsíc listopad 2014 v celkové výši 780 Kč správní orgány poukázaly na tytéž podklady, přičemž je třeba poukázat na zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č.j. MPSV-UM/7285/15/9S-VYK, jímž bylo zrušeno z týchž důvodů jako v případě přeplatku na příspěvku na živobytí prvotní

prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 8. 2015, které se obsahově nelišilo od nového prvostupňového rozhodnutí ze dne 15. 12. 2015, které bylo přezkoumáno a potvrzeno žalovaným napadeným rozhodnutím II.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud považuje za potřebné nejprve stručně shrnout obsah relevantní právní úpravy, a poté v jejím světle odůvodnit své závěry ve věci samé. Právní úprava odpovědnosti žadatele, oprávněné osoby a jiného příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi vychází z ustanovení § 51 ZPHN. Podle tohoto ustanovení platí, že jestliže „*příjemce dávky přijímal dávku, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že tato dávka byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jestliže dávka byla přiznána nebo její výše stanovena na základě nepravdivých, neúplných nebo zkreslených údajů, sdělených příjemcem, je povinen částky neprávem přijaté vrátit.*“ O povinnosti vrátit dávku nebo její část podle odstavců 1 až 4 rozhoduje orgán pomoci v hmotné nouzi, který dávku vyplácí nebo naposledy vyplácel. Pro vymáhání povinnosti vrátit přeplatek na dávce pomoci v hmotné nouzi platí podle ustanovení § 51 odst. 7 prekluzivní lhůta povinnost vrátit dávku poskytnutou neprávem nebo v nesprávné výši zaniká uplynutím 3 let ode dne, kdy byla dávka vyplacena. Tato lhůta neplyne po dobu řízení o opravném prostředku nebo o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek, po dobu řízení o výkonu rozhodnutí a jeho provádění a po dobu, kdy jsou na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky nebo jiného příjmu.

Krajský soud vykládá předmětné ustanovení § 51 odst. 1 ZPHN tak, že příjemce dávky je povinen vrátit částky neprávem přijaté, což znamená, že pokud je přeplatek na dávce pomoci v hmotné nouzi způsoben zanedbáním oznamovací povinnosti ve vztahu k rozhodnému příjmu v období rozhodném pro zkoumání nároku na dávku a výpočet její výše, pak je povinností orgánu pomoci v hmotné nouzi vyčíslit, v jaké výši byla dávka vyplacena neoprávněně. Jedná se o veřejnoprávní odpovědnostní vztah s restituční (nikoliv sankční) funkcí, kterým se napravují následky protiprávního stavu vzniklého vyplacením sociální dávky, na kterou příjemce zcela či zčásti neměl nárok. V tomto rozsahu na základě rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit přeplatek na dávce vzniká nárok na vrácení těchto částek orgánu pomoci v hmotné nouzi. Z toho logicky vyplývá, že aby mohl orgán pomoci v hmotné nouzi vyčíslit neprávem přijaté částky, musí řádně a bez důvodných pochybností zjistit, jaké skutečné příjmy příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi v daném rozhodném období měl. Tímto postupem musí orgán pomoci v hmotné nouzi naplnit standard materiální pravdy, tedy zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a v souladu se

základními zásadami správního řízení (§ 2 SŘ). Na tomto místě krajský soud připomíná, že ustanovení § 66 – 79 obsahující zvláštní úpravu řízení ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi neobsahuje v tomto ohledu žádnou odchylku či omezení dopadu těchto obecných zásad správního řízení. Ustanovení § 73 ZPHN v tomto ohledu představuje pouze upřesnění tzv. alternativních důkazních prostředků k originálu listin. Krajský soud tedy uzavírá, že i v řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi je třeba užívat standardních důkazních prostředků, které jsou upraveny v § 51 SŘ, tedy zejm. ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

K procesnímu postupu správních orgánů v předmětné věci krajský soud uvádí následující. Z rekapitulace průběhu správního řízení je zřejmé, že prvostupňový orgán vycházel v řízení o přeplatku na obou dávkách pomoci v hmotné nouzi ze skutečností, které byly z větší části zjišťovány ještě před zahájením samotného řízení o přeplatku, které bylo ve vztahu k dávce příspěvek na živobytí zahájeno ke dni 21. 7. 2015 (doručením oznámení o zahájení řízení). Jde o úřední záznamy ze sociálního šetření (16. 6. 2015), protokol ze dne

17. 6. 2015 a vyjádření žalobkyně ze dne 22. 6. 2015, které byly následně doplněny ještě o protokol ze dne 24. 6. 2015, potvrzení o době poskytování péče dobu poskytování péče ze dne 24. 6. 2015. V průběhu správního řízení (po zrušení prvotních prvostupňových rozhodnutí žalovaným) pak prvostupňový orgán provedl další sociální šetření jak u příjemce dávky příspěvek na péči p. N., tak i u žalobkyně, a to s cílem ozřejmit dle pokynů žalovaného, zda bylo možno tyto osoby považovat za společně posuzované či nikoliv. Správním orgánům nelze upřít snahu o zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Krajský soud však nesouhlasí se závěry žalovaného, že takto zjištěný skutkový stav dostačoval k naplnění výše uvedených požadavků vyplývajících z právní úpravy řízení o přeplatku na dávce pomoci hmotné nouzi, a to z následujících důvodů.

Žalobkyni se podle přesvědčení krajského soudu podařilo vnést do skutkových zjištění zásadní pochybnost, a to právě k namítané výši jejího příjmu z příspěvku na péči. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného v tom, že je třeba ohledně otázky, kdo byl poskytovatelem péče o p. N., vycházet z oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 1. 2012, který pobíral příspěvek na péči. Zde je třeba podotknout, že je povinností žadatele o příspěvek na péči (resp. oprávněné osoby) oznámit Úřadu práce ČR všechny změny týkající se zajištění pomoci, a to do osmi dnů ode dne, kdy tato změna nastala (§ 21 odst. 2 písm. c) ZSS). Nejedná se tedy o povinnost poskytovatele péče, v tomto případě žalobkyně. Bylo tedy zcela na p. N., aby oznámil příp. změnu pečující osoby Úřadu práce ČR. To však neznamená, že závěr vyplývající z oznámených údajů nelze zpochybnit prostřednictvím jiných důkazních prostředků, např. výsledkem svědka. Krajský soud upozorňuje, že právní úprava obsažená v ZSS neobsahuje žádnou právní domněnku nebo fikci, že osoba uvedená příjemcem dávky jako poskytovatel péče je skutečným poskytovatelem péče. Jinak řečeno, závěr správního orgánu o tom, kdo je poskytovatelem péče, by měl být v případě sporu podložen dalšími argumenty.

Pro předmětnou věc je ovšem není rozhodné zjištění, zda žalobkyně sama či společně s někým jiným v některých měsících posuzovaného období poskytovala p. N. péči, nýbrž je rozhodné to skutkové zjištění, zda žalobkyně skutečně pobírala v předmětném období, v němž podle oznámení o poskytování péče (tzn. od 10. 1. 2012 do 24. 6. 2015) částku 4000 Kč měsíčně. Krajský soud zde zdůrazňuje, že pro konstrukci posuzování nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi jde o jeden ze započitatelných příjmů. Je tedy zcela představitelné, že žalobkyně sama o p. N. nepečovala, nicméně mohla po vzájemné dohodě zúčastněných spolupečujících osob od p. N. pobírat úplatu v plné výši

příspěvku na péči, anebo také nemusela. Má-li orgán pomoci v hmotné nouzi dostat řádnému zjištění skutkového stavu v řízení o přeplatku na dávce, musí zcela jednoznačně zjistit, jaké příjmy žalobkyni z poskytování pomoci p. N. měsíčně plynuly, neboť je od žalobkyně oprávněn požadovat zpět pouze částky „*neprávem přijaté*“. Závěry žalovaného, že jediným objektivním důkazem o této sporné skutečnosti je fakt, že žalobkyně byla uvedena jako jediná pečující osoba v Oznámení z ledna 2012, nelze aprobovat jako věcně správný. Krajský soud je toho názoru, že z doposud shromážděného důkazního materiálu nelze bez dalšího vycházet z toho, že žalobkyně pobírala měsíčně příspěvek na péči v plné výši 4000 Kč, jak shodně usoudily prvostupňové orgány i žalovaný.

V tomto ohledu je třeba opětovně poukázat na právní úpravu poskytování péče různými typy subjektů obsaženou v ZSS. Podle ustanovení § 6 ZSS platí, že „*poskytovateli sociálních služeb jsou při splnění podmínek stanovených tímto zákonem územní samosprávné celky a jimi zřizované právnické osoby, další právnické osoby, fyzické osoby a ministerstvo a jím zřízené organizační složky státu nebo státní příspěvkové organizace, které jsou*

právníckými osobami.“ Podle § 78 odst. 1 ZSS lze poskytovat jen na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, není-li v § 83 a 84 stanoveno jinak; toto oprávnění vzniká rozhodnutím o registraci. Pro poskytování péče jinými osobami než registrovanými subjekty je klíčové ustanovení § 83 ZSS, tedy osobou blízkou nebo asistentem sociální péče (dále jen „asistent“). Podle ustanovení § 83 odst. 3 ZSS „asistent sociální péče je povinen poskytovat pomoc osobně a s osobou, které poskytuje pomoc, uzavřít písemnou smlouvu o poskytnutí pomoci. Náležitostmi smlouvy je označení smluvních stran, rozsah pomoci, místo a čas poskytování pomoci a výše úhrady za pomoc. Pro uzavření smlouvy o poskytnutí pomoci platí obdobně ustanovení § 91 odst. 6.“

Z důkazního materiálu shromážděného v předmětné věci prvostupňovým orgánem jednoznačně vyplývá, že žalobkyně neměla s p. N. uzavřenu smlouvu o poskytnutí pomoci, a správní orgány usuzovaly správně, že poskytovala pomoc p. N. v režimu asistenta, kterýžto institut byl zaveden zákonem č. 366/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012. Účelem tohoto institutu je umožnit poskytování péče jiným fyzickým osobám, které nejsou poskytovateli sociálních služeb nebo osobami blízkými (sousedé, známí...). Právě ve smlouvě o poskytnutí pomoci, která má ex lege písemnou formu, má být specifikována úhrada za poskytnutou pomoc. Zákon zde nevytváří žádnou právní domněnku ani fikci, že by v případě absence smluvního ujednání o výši odměny bylo možno vyvratitelně či nevyvratitelně presumovat či fingovat, že asistent pobíral v posuzovaném období poskytování péče plnou výši příspěvku na péči vypláceného příjemci této dávky. Krajský soud zdůrazňuje, že na tom vůbec nic nemění právní úprava povinností příjemce příspěvku na péči, která vychází z toho, že příjemce příspěvku je povinen podle rozhodné právní úpravy v § 21 odst. 2 písm. d) ZSS „**využívat příspěvek na zajištění potřebné pomoci osobou blízkou nebo asistentem sociální péče uvedeným v § 83 nebo poskytovatelem sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1, nebo dětským domovem anebo speciálním lůžkovým zdravotnickým zařízením hospicového typu.**“ Zákon ponechává autonomii vůle stran smlouvy o poskytnutí péče, na jaké výši úhrady za poskytnutou pomoc se dohodnou a v jaké výši bude příspěvek na péči na tuto úhradu využíván. Je na příjemci příspěvku na péči, nikoliv na poskytovateli péče (pomoci), aby vůči Úřadu práce ČR splnil svou povinnost a osvědčil, že alespoň převážně příspěvek na péči využívá k zajištění svých potřeb vyvolaných nepříznivým zdravotním stavem (tzn. závislostí na pomoci jiné osoby). Zároveň tato smlouva nepochybně pak plní funkci důkazní o tom, jaké úhrady měly být mezi stranami realizovány. Krajskému soudu nepřísluší hodnotit efektivitu a zdařilost této zákonné regulace, pouze v tomto ohledu konstatuje, že obdobným situacím, jaká nastala v předmětné věci, lze z hlediska postupu

Úřadu práce ČR předcházet efektivnějšími a včasnými kontrolami využívání příspěvku na péči, má-li být poskytována na základě smlouvy o poskytnutí pomoci.

V situaci, kdy smlouva o poskytnutí pomoci mezi žalobkyní a p. N. nebyla doložena, bylo povinností prvostupňového orgánu zjistit skutkový stav jiným způsobem. V tomto ohledu lze zcela přisvědčit žalobkyni, která brojila proti tomu, že prvostupňový orgán nevyslechl jí navrhované svědky, a to p. N. p. P., jejichž vlastnoručně podepsané prohlášení ze dne 22. 6. 2015 vypovídající o tom, že péče byla uhrazována p. P., žalobkyně předložila prvostupňovému orgánu. Podle ustálené judikatury (v případě sporu o zjištěný skutkový stav věci) nelze vycházet pouze z úředních záznamů či protokolů, ale je třeba provést i další důkazy, které povedou ke kvalitnějšímu objasnění skutkového stavu věci. Poté je možno teprve hodnotit příp. svědecké výpovědi z hlediska jejich souladu s ostatním důkazním materiálem, jakož i z hlediska věrohodnosti a přesvědčivosti, event. účelovosti. Podle názoru krajského soudu tedy bylo v posuzované věci nezbytné provést další důkazy ke zjištění, jaké úhrady za poskytnutou péči (pomoc) žalobkyně skutečně obdržela, a to zejm. výsledkem

svědků, prostřednictvím výpisu z účtů žalobkyně, jejím prohlášením o vyčíslení hodnoty poskytnutých darů atd. V případě důkazní nouze pak mohl prvostupňový orgán vycházet i z čestného prohlášení, které bylo ve věci předloženo ze strany p. N. i žalobkyně, příp. doplnit důkazní materiál dalšími šetřeními.

VII. Závěr

Krajský soud uzavírá, že z uvedených důvodů shledal námitky žalobkyně proti napadeným rozhodnutím I a II jako důvodné, a proto zrušil obě tato rozhodnutí žalovaného (výrok I.) a vrátil obě věci žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož pochybení správních orgánů spočívalo ve zjišťování skutkového stavu, které se odehrálo výhradně před prvostupňovým orgánem, krajský soud shledal, že byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s., a proto krajský soud ve výroku II. zrušil obě prvostupňová rozhodnutí I a II.

V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve výroku III a IV v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. tak, že žalovaný nemá coby orgán pomoci v hmotné nouzi právo na náhradu nákladů řízení, přičemž navíc nebyl v řízení úspěšný. Žalobkyni nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, protože jejich přiznání nepožadovala a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by jí nějaké náklady v tomto řízení vznikly.

Krajský soud vycházel při stanovení částky odměny za zastupování žalobkyně ustanovenou advokátkou Mgr. Vlastou Svobodovou z příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu platí, že v řízení o žalobě ve věci nároků fyzických osob v sociálním zabezpečení ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 5.000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 této vyhlášky činí sazba za jeden úkon právní služby 1.000 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že zástupkyně žalobce učinila ve věci prokazatelně dva úkony právní služby, a to konkrétně převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu), doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy náleží na odměně za právní zastupování žalobce částku 2600 Kč. Jelikož zástupkyně žalobce soudu nedoložila, že

by byla plátkyní DPH, soud nezvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň. Celkem tedy na odměně za právní zastupování náleží částka 2600 Kč, která bude ustanovené za podmínek uvedených ve výroku V. tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. listopadu 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.